

er parat, den dag et ulykkeligt politisk scene-skifte måtte ske hos vores store nabo.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg skylder hr. Peter Duetoft et svar, men jeg kunne jo desværre ikke nå det før. Han sagde, at FN havde bestilt NATO til Bosnien, og det er jo beklageligvis rigtigt. Men det er netop min politik, at det burde have været CSCE, som havde modtaget opfordringen, for CSCE er en regional organisation af FN og en organisation, hvor man netop kan sætte det fredsbevarende perspektiv i centrum, og derfor var det dybt beklageligt, at NATO nogen sinde blev involveret i dette her. Man kan jo heller ikke sige, at NATO har nogen synderlig succes med det, men det er en diskussion, vi må tage på et andet tidspunkt.

Det er min principielle holdning til det og et svar til hr. Peter Duetoft, og det er jo ikke min skyld, at det var NATO, der fik den opfordring. Jeg har lidt et indtryk af, at man i virkeligheden sådan set inviterede sig selv.

Så vil jeg blot sige til hr. Peter Duetoft, når han nu igen rejser denne kritik af Enhedslisten, at jeg er enig med hr. Peter Duetoft i, at Sjirinovskij og de nationalistiske tendenser er en utrolig farlig ting, men ved at spille hårdt ud over for Rusland, som hr. Peter Duetoft nu vil have at et flertal i Folketinget skal gøre, fremkalder hr. Peter Duetoft jo den situation, hvor Sjirinovskij eller en lignende nationalistisk aggressiv type meget vel kan tænkes at blive præsident i Rusland ved det næste valg. Hr. Peter Duetoft fremkalder det, han selv hævder at han vil undgå. Det er det, der er problemet ved den politik, regeringens har lagt frem i dag.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Af og til er det dejligt at have sommerferie, for så får man nemlig læst nogle af de ting, man ellers ikke får læst, og i den forgangne sommerferie havde jeg fornøjelsen at læse en biografi, der lige er kommet om redaktør Blædel, som jo var en af dem, som var ganske klar i sin holdning op gennem 1930'erne. Jeg er nødt til at sige til hr. Keld Albrechtsen, at det argument med, at man af frygt for at provokere nogle ekstreme politiske kræfter i et land skal afholde sig fra at gøre noget som helst, var det argument, der prægede Europa i 1933, 1934, 1935, 1936, 1937, 1938 og 1939. Det var nøjagtig samme argument, nemlig at det var så provokerende over for de politiske

strømninger i det daværende Tyskland, man brugte for ikke at gøre noget som helst, for så skadede det skam ingenting, og så skete der ikke noget dernede. Jeg synes, man en gang imellem har lov til at lære af historien, nemlig at ekstreme kræfter ikke bekæmpes med svaghed, men ved, at man hjælper de rigtige og så i øvrigt er klar til at gå imod, hvis de ekstreme kræfter tager overhånd.

Så vil jeg om det andet spørgsmål blot sige, at CSCE altså fik budet, men ikke kunne gøre det, så fik NATO budet og gjorde det, og jeg må indrømme, at jeg er stolt og glad over, at det er NATO-fly, der med deres bombardementer er med til at forsøge at sikre, at mennesker ikke dør i en etnisk udrensning, og var det danske F 16-fly, havde jeg heller ingen problemer med det, for det er virkelig en mission, som jeg mener er civiliserede nationer værdig.

Men jeg må da sige, at hvis hr. Keld Albrechtsen virkelig vil styrke CSCE så meget, skal der immervæk bygges noget om, og så skal hele konsensusdiskussionen tages om, hvordan i alverden man da vil have, at organisationen i den form, den har i dag, skulle handle noget som helst sted, når det er sådan, at konsensus-mi-nus-en-reglen eksisterer. Det er nogle rigtig radikale ændringer, der skal til, hvis det overhovedet skal til at fungere. Jeg underkender ikke CSCE's store betydning menneskeretsmæssigt osv., men som et aktivt handlende organ midt i en konflikt har det ikke vist stor styrke.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg erkender blankt, at både FN og CSCE har store mangler og store problemer, og jeg går ind for, at disse organisationer skal styrkes som organisationer, der kan gå ind og være fredsbevarende på verdensplan og i Europa. Det giver selvfølgelig også mig en forpligtelse til at være med til den diskussion, som hr. Peter Duetoft rejser; men vi når den ikke i dag.

Jeg vil blot sige til hr. Peter Duetoft, at når man bruger historiske paralleller, og det kan somme tider være nyttigt, skal man også bruge dem med omtanke og bruge dem rigtigt. Når man nu drager en parallel til Hitler og den aggressive tyske fremrykning ved Anden Verdenskrig i 1939, var problemet jo, hvad der gik forud for det. Det var en periode, hvor Vestmagterne havde bragt Tyskland til tiggerstaven ved den fredstraktat, som man påtvang Tyskland i Versailles. Da fremtvang man lige netop